

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple is shown in a close embrace, about to kiss. The woman has long, wavy red hair and is wearing large, sparkling earrings. The man has short dark hair and is wearing a dark suit jacket over a light-colored shirt and a dark tie. They are outdoors at night, with blurred city lights and a starry sky in the background.

Caitlin Crewsová
Popelčino
tajemství

CAITLIN CREWSOVÁ

POPELČINO TAJEMSTVÍ

PŘEKLAD

BARBORA PŠENICOVÁ

Milá čtenářko,

příběhy, které Vám nabízím v edicích Sladký život a Sladký život Duo tento měsíc, mají, když tak nad tím přemýšlím, jedno společné téma: silné ženy. Já vím, že pořád ještě přežívá takové to klišé o slabé ženě, která potřebuje silného ochránce, ale, po pravdě řečeno, není to už dávno překonáno?

Rozhodně si to myslí i hrdinky všech šesti povídek, které si můžete v těchto dvou edicích přečíst!

A když jsem si uvědomil tohle společné téma, nedalo mně to, a musím se s Vámi podělit o jeden citát z knihy úplně jiného autora, než jsou dámy, které pro Vás píší mé romantické příběhy. Jistě se shodneme na tom, že Jack London je hodně „chlapský autor“. A přesto napsal taková krásná slova:

„Najdi si ženu jako veliký, prudký plamen, ženu, která se směje... a miluje muže, dokud smí, a líbí se jí to. Jsou takové ženy.“

Láska a něha se totiž se silou vůbec nevylučují!

*S láskou
Váš Harlequin*

Caitlin Crewsová

POPELČINO TAJEMSTVÍ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Secrets of His Forbidden Cinderella

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2019

Překlad:
Barbora Pšenicová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2019 by Caitlin Crews
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-6506-5 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-6512-6 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-6518-8 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Jeho Excellence není doma, madam,“ pronesl rezolutně komorník a tvářil se u toho značně pohoršeně.

Nedalo se říct, že by vrata do velkolepého a starobylého paláce doslova zablokoval, protože to bylo nad síly jediné osoby, byť nadmíru sveřepé a horlivé, spíš se snažil vyvolat dojem, že jejich prostor opanuje. Vrata byla výtvozem mistrů řezbářů z dob dávno minulých, kteří je nejspíš na kolenou a s přímluvnými modlitbami předali vznešenému panstvu z paláce, protože tak se to na pohádkovém panství, jež si nárokovalo po staletí tuto část Španělska, dělávalo.

„Našeho jedinečného španělského granda, devatenáctého vévodu z Marinceli, nelze *jen tak navštívit*.“

Amelia Ransomová, kterou vzhledem k jejímu nízkému původu mohlo považovat za jedinečnou nanejvýš pár jejích nejbližších přátel a rozhodně ne celý národ, jako tomu bylo v případě vévody, se přinutila k úsměvu. Jako kdyby nestála u dveří natolik majestátního a úchvatného paláce, že se mu přezdívalo *el monstruo* – dokonce i mezi jeho vlastními obyvateli. „Po pravdě jsem si jistá, že vévoda doma je.“

V nejbližší vsi, která byla s ohledem na enormní rozlohu vévodových pozemků od paláce na míle

vzdálená, stále žila jedna z jejích dávných známých, která jí prozradila, že před dvěma dny viděla nad vsí prolétat vévodovo letadlo. Krátce poté zavlála na věži vlajka s erbem rodu Marinceliů, což znamená, že urozený pán dorazil na své sídlo.

„Vy jste mi asi špatně rozuměla,“ procedil komorník mezi zuby a jeho pórovitá tvář se stáhla v grimase plné rozhořčení a opovržení s jasným cílem – vzbudit v Amelii stud a donutit ji k ústupu. Zřejmě by se tak i stalo, kdyby měla k návštěvě svého bývalého nevlastního bratra Tea de Luza a jedinečného španělského granda v jedné osobě jiný důvod. „Jeho Excelence *pro vás* není doma.“

Bylo víc než lákavé tím celou záležitost uzavřít. Ostatně sama Amelia by byla víc než šťastná, kdyby si tenhle výlet mohla odpustit. Měla za sebou příšernou cestu ze San Franciska do Paříže na tom nejméně pohodlném sedadle v celém letadle, protože když si na poslední chvíli objednávala letenku, žádné jiné na ni nezbylo. Kratší let do Madridu už byl o poznání příjemnější, jenže potom ji čekala úmorná cesta zvláště nepohodlnou krajinou, ve které měla rodina de Luzových hluboko zapuštěné kořeny.

„Uvidíte, že mě přijme,“ pronesla s neotřesitelnou sebedůvěrou, povzbuzenou vzrůstající únavou. Větší strach měla ze schůzky samotné než z komorníka. Pohlédla na naježeného muže, který neskrýval překvapení nad její troufalostí. Očividně ho však svým sebejistým prohlášením nepřesvědčila. „Opravdu. Zeptejte se ho.“

„Nic takového nepřichází v úvahu,“ uzemnil ji komorník ledovým tónem. „Vůbec nechápu, jak jste se sem dostala. A ještě máte tu drzost bušit na vrata jako nějaký... podomní prodejce.“ Poslední slova

pronesl s takovým znechucením, jako kdyby měla ná-
davkem přinejmenším syfilis.

Kdyby jenom tušil, s čím Amelia za vévodou při-
jela. Zřejmě by se pokřižoval a potom by si ještě od-
plivnul. Po pravdě, těžko by mu to mohla vyčítat.

„Chápu, že děláte všechno možné pro to, abyste
svého pána ochránil před zástupem ctitelek,“ pokračo-
vala co nejvlídněji, jako kdyby se na ni tvářil kdo-
vívak vstřícně a byl ochotný s ní debatovat. „Ostatně
není se čemu divit. V současné době jde o jednoho
z nejžádanějších mužů na světě.“

Osobně byla svědkem toho, jaký rozruch Teo do-
kázal mezi ženami vyvolat, a to ještě ani neměl vé-
vodský titul. Proto se nepokoušela dostat se dovnitř
hlavní branou střeženou nekompromisními strážci,
kteří by nenechali dovnitř proklouznout ani myš.
Amelia využila jednu ze zapomenutých křivolakých
cestiček vinoucích se kolem nejdlejšího koutu
panství, kterou ke vstupu do prostoru paláce využí-
val zejména hajný a jeho pomocníci. Pronajaté auto
nechala zaparkované u jezera, které kdysi bývalo je-
jím oblíbeným čtenářským místem. Aspoň se mohla
projít a pročistit si hlavu otupělou nedostatkem spán-
ku po úmorné cestě letadlem, připravit se na setká-
ní s Teem a především nepozorovaně proniknout až
k vratům v čele budovy, která by ve své majestátnosti
slušela i leccjaké katedrále. Kdyby jela autem až sem,
mohli by ji cestou zastavit. Pěšky byla méně nápad-
ná. Alespoň si to myslela.

Další kroky si však nestihla promyslet, což byla
zjevně chyba.

Komorník vytáhl z kapsy kabátu elegantní chytrý
mobil. Zřejmě se chystal zavolat ochranku, která by
ji vyvedla ven. To nesměla dopustit.

„Nepatřím mezi Teovy fanyanky,“ vyhrkla s lehkou nejistotou v hlase. Ve skutečnosti to totiž nebyla úplně pravda. Alespoň ne ve světle toho, co se stalo. „Jsem jeho nevlastní sestra.“

Muž se kupodivu nepozastavil nad jejím neomluvitelným hříchem, když nepoužila ani správnou formu křestního jména jeho pána. Díval se na ni však značně přezíravě.

„Vévoda nemá nevlastní sestru, madam.“

„Bývalou nevlastní sestru,“ poopravila ho Amelia. „I když některá pouta jistě přetrvávají déle než manželství, nemyslíte?“

Úsměv jí pohasl na tváři, když ji zpražil takový pohledem, jako by na něj právě promluvila odporná krysa, která netuší, kde je její místo.

„Pochybuji, že by Jeho Excellence uznávala jakákoliv *pouta*,“ odsekl opovržlivě. Z výrazu jeho tváře se dalo soudit, že se ho velice dotklo, když se Amelia opovážila naznačit něco jiného. „Jeho rodinné vazby jsou pouze aristokratického, když ne rovnou královského původu, a samozřejmě je všechny máme detailně zdokumentované. O žádné *nevlastní* sestře není v oficiálních záznamech ani zmínka.“

Amelia se rozhodla vsadit na jedinou kartu, kterou měla, i když byla jen nevalné hodnoty. „Předpokládám, že vaše záznamy postrádají informace o tom, jaký vztah má Teo k členům vzdálenějších rodin vzešlých z několika sňatků jeho otce. Vážně si mě troufnete poslat pryč, aniž byste se ujistil, že je to tak v pořádku?“

Nekonečně dlouho si hleděli mlčky do očí a čekali, až ten druhý vyloží zbývající karty na stůl.

Amelia si v duchu vyčítala, že se cestou někde nezastavila a trochu se neupravila. Když se před mnoha

hodinami v San Francisku oblékala, nemyslela na to, že bude potřebovat udělat na někoho dojem, teď by se jí to však hodilo. Nijak zvlášť jí nezáleželo na tom, jestli ji Teo uvidí v pomačkaných šatech, avšak komorníci na podobných místech bývali často většími snoby než jejich aristokratičtí zaměstnavatelé. Obnošený tříčtvrteční kabát jí sice v chladném lednovém dni krásně hřál, ale parády moc nenadělal. Džínsy byly až příliš vybledlé a americké a boty doslova volaly po vyleštění. Najednou si začala na zářivě bílém mramorovém schodišti vedoucím do pohádkového paláce připadat poněkud nepatřičně.

El monstruo byl skutečně pohádkovým sídlem s několika věžemi tyčícími se dramaticky k nebi a mnoha křídly rozprostírajícími se do všech stran. Byl obklopený neposkvvrněnou přírodou, kterou ani na horizontu nehyzdily žádné stavby. Člověk mohl jednoduše podlehnout dojmu, že aristokratická dynastie, která palác téměř po celou dobu trvání evropských dějin obývá, je jedinou takovou na celém světě. S čímž by Teo de Luz bezpochyby souhlasil.

Ze všech manželů její matky – urozených džentlmenů, dvořanů vykazujících znaky královského majestátu, celebrit a politiků, které neblaze proslulá Marie Frenchová okouzila, uchvátila a nakonec zapudila – na Amelii nikdo neudělal takový dojem jako Luis Calvo, osmnáctý vévoda z Marinceli. Během několika bouřlivých let, kdy Amelia dospívala, Marie otce Tea pronásledovala, posléze ho lapila do svých sítí a nakonec nevyhnutelně opustila.

Ocitnout se uprostřed světa dynastie de Luzových, tak nesnesitelně výstřední, nechutně bohaté a vznešené, že by klidně mohla obývat nějakou docela jinou planetu, bylo zničující a vzrušující zároveň.

Marie vždycky dávala přednost zámožným mužům. Ale i kdyby se sečetl majetek všech boháčů na světě, jen taktak by se dokázal vyrovnat jmění, které vlastnil dynastie de Luzových. Devatenáct generací budovalo moc a vliv a ruku v ruce s tím rostl i jejich majetek.

Amelia se z tohoto manželství nevzpamatovala tak rychle, jako z jiných manželství, do kterých ji její matka přivedla. Dlouho se jí stýskalo po tomhle *místě*. A hlavně nedokázala dostat z hlavy muže, který tu od smrti svého otce žil. Když se po čase odhodlala k zoufalému kroku, jenž ji měl ve stylu exorcismu pomoci zbavit se toho, co ji po léta svazovalo, brzy zjistila, že si tím ve skutečnosti přivodila mnohem vážnější problémy.

Přijela jsi sem najít řešení, připomněla si v duchu.

Jako kdyby na tom záleželo, proč sem přijela, když ji patrně nepustí ani do dveří...

Teo de Luz – kdysi odstrašující, arogantní a obvykle nesnášenlivý nevlastní bratr, nyní vévoda rodu s tak dlouhou a slavnou linií předků, že se někteří jeho obdivovatelé nechávali ve chvílích euforie slyšet, že dynastie de Luzových je vlastně synonymem pro *samotné Španělsko* – nepatřil k lidem, na které je možné někde náhodně narazit. Člověk ho nepotkal v místní kavárně, co by tam taky dělal, když sám vlastnil polovinu kávových farem v Keni? Nechodil do veřejných fitness center, ani neriskoval pohostinnost pochybných barů či restaurací navštěvovaných obyčejnými lidmi. Měl šoféry, kteří ho všude vozili. Soukromá letadla. Když si chtěl něco nakoupit, obchodníci na dobu jeho návštěvy zavřeli. Když chtěl poobědvat, restaurace mu vyhradili soukromý salon. A pokud náhodou navštívil nějakou

destinaci, kde nevlastnil žádnou nemovitost, pronajal si dostatečně osamělou vilu vzdálenou na hony od všech ostatních.

Místa, kam se chodíval pobavit, většinou neměla žádná označení na dveřích. Návštěvníci buď o nich věděli, nebo ne.

Kdo nebyl členem klubu, měl smůlu. Pokud se člověk musel ptát, bylo evidentní, že tam nemá co pohledávat.

Amelia jako dcera Marie Frenchové vyrůstala v *blízkosti* velkého množství peněz, rozhodně se však netopila v bohatství. Její matka se proslavila bezpočtem rozvodů a nepochybně si během svého života přišla ke slušné sumě díky výplatám nejrůznějších odstupných a porozvodových vyrovnání i díky movitým a nemovitým darům od svých milenců. Bohatství, kterým se pyšnil rod de Luzových, se nedalo shromáždit jedinou osobou. Nedokázalo by to ani několik lidských pokolení.

Kdyby Amelia mohla vrátit čas, okamžitě by to udělala. Kdyby mohla vzít zpátky několik posledních měsíců a věřila by, že stačí pořádný políček na tvář, aby se jí na konci léta v hlavě rozsvítilo, neváhala by ani na vteřinu a vši silou by se rozmáchla.

Přání však nestačí. Tím se běh událostí nezvratí.

„Vyřidte prosím Teovi, že jsem za ním přijela,“ obrátila se na zarputilého muže, který se tvářil, jako kdyby byl připravený chránit dveře ještě po dalších dvacet generací. „Jsem Amelia. Jeho oblíbená nevlastní sestra,“ dodala se zářivým úsměvem na tváři.

Byla si celkem jistá, že není Teovou oblíbenkyňou, ale tím se chlubit nehodlala, a tak stála dál na schodech a vnímala, jak se do ní zakusuje mrazivý vítr. V duchu čekala, že každou vteřinou komorník

práskne dveřmi a zavolá ochranku, aby ji vyvedla ven z areálu paláce.

Vlastně v koutku duše doufala, že to doopravdy udělá. Protože už jenom samotný fakt, že se překonala a přiletěla do Španělska, objevila se u jeho dveří a pokusila se dostat se dovnitř, aby mu řekla to, co mu říct potřebuje, znamenal, že udělala vše, co bylo v jejích silách, a splnila tak svou povinnost.

Není přece její vinou, že se Teo rozhodl zabarikádovat ve svém honosném sídle.

Minulý podzim zabarikádovaný nebyl, ozval se hlas jejího svědomí.

Bylo to na konci září, když se sem naposledy vydala. Přikradla se dovnitř pod rouškou tmy a splynula s davem návštěvníků, kteří se hrnuli na panství, aby se zúčastnili tradičního maškarního bálu, jenž se na tomto panství konal každý podzim na památku narozenin dávno zemřelého desátého vévody rodu Marinceliových. Jednalo se o fantastickou přehlídku maškar blyštících se a třpytících ve světle svící, která tu v obměněných podobách probíhala už tři stovky let. Amelia sem však nepřišla kvůli bálu. Vnímala to jako příležitost ke zbavení se démona, který ji ovládal. Oblékla se jako cizinka, dokonce si i obarvila vlasy a nasadila barevné kontaktní čočky. Po matce měly její duhovky fialkový nádech, který lidem často ulpěl v paměti.

Trvalo jí několik měsíců příprav a odhodlávání, než si mohla pogratulovat k dobře odvedené práci. Někdy lidem nezbývá nic jiného než se vrátit k traumatizujícímu zážitku, znovu ho prožít a teprve potom se od něj odpoutat. Svého rozhodnutí nelitovala ani ve chvíli, kdy jí došlo, co bezděčně provedla.

Dnes se ale už blížilo k poledni a počasí bylo

sychravé. Tuto část Španělska zasáhla zimní bouře, takže jízda z Madridu byla velice riskantní. Nejhorší počasí bylo, když projížděla kolem pásu zasněžených hor, ze kterých vanul mrazivý vítr. Foukal až sem a pronikal jí do morku kostí, zatímco čekala na komorníkovo rozhodnutí.

Nijak zvlášť ji netěšilo vědomí, že by si tu jízdu měla zopakovat, obzvlášť když její návštěva nesplní svůj účel. Pokud však nebude jiného zbytí, zvládne to. A potom si zaleze v hotelu pod peřinu a vymyslí nový plán, jak najít Tea a promluvit si s ním. Anebo se jednoduše vrátí domů a bude pokračovat v nové životní etapě.

Právě si v duchu představovala, jaké to asi bude, když komorník o krok ustoupil a sklopil hlavu. Jen velice nepatrně.

„Jestli by madam mohla počkat tady,“ zamumlal zdráhavě a pokynul jí rukou, aby vešla do vstupní haly, která se nepodobala žádnému jinému foyeru, v němž se kdy Amelia ocitla.

Tady si vždycky připadala jako v tanečním sále, omámená leskem zrcadel, nádhernými lustry a impozantními sochami působícími až zastrašujícím dojmem. Účelem tohoto prostoru rozhodně nebylo pobízet příchozí k návštěvě. Spíš naopak. Palác ve své historii sloužil jako pevnost, tvrz, sídlo pro revolucionáře, útočiště pro sesazeného krále, byl místem narození budoucí královny a dějištěm spousty dalších dramatických událostí, které Amelia po dobu dvou dlouhých osamělých zimních období se zájmem studovala. Přímo tady, v obrovské knihovně zabírající samostatné křídlo paláce a se svými třemi patry rozsáhlejší než kdejaká univerzitní sbírka.

Když za ní komorník zavřel dveře, obdařila ho

Amelia snad až příliš cukrovým úsměvem. On jí úsměv samozřejmě neoplatil.

Ukázal na kamennou lavici u stěny a počkal, až se Amelia posadí.

„Tohle je soukromý dům, madam, žádné muzeum,“ pokračoval neosobním tónem. „Rozhodně není přístupný nahodilým návštěvám. Respektujte proto, prosím, vévodovo přání a zůstaňte tady. Nikam nechodte. Nic si neprohlížejte. Rozuměla jste mi?“

„Samozřejmě,“ odpověděla Amelia a mírně se zamračila, jako kdyby ji ani ve snu nenapadlo, že by se mohla vydat na obchůzku po domě, ve kterém kdysi žila.

Nakonec už je to deset let, co tu bydlela, a ani tehdy se tu nemohla jen tak potulovat. Na každém kroku jí někdo dával najevo, že tu není vítaná. Když ne Teo, tak aspoň jeho otec, kterého zajímala jen jeho nechvalně proslulá novomanželka. A samozřejmě celý zástup zaměstnanců, který měl vlastní názor na to, že se jejich novou paní má stát právě neblaze proslulá Marie Frenchová. Její dospívající dcera pro ně byla snadným terčem útoků.

Aspoň to tak Amelia vnímala.

A vždy zamračený, očividně vyděšený Teo, s jiskřivými černými očima, aristokratickým nosem a nepředstavitelně smyslnými ústy, která ji pronásledovala ve snech způsobem, jemuž dokázala plně porozumět až o několik let později...

Útroby obrovského domu pohltily vzdalující se komorníkovy kroky a Amelia osaměla. Vnímala, jak jí srdce hlasitě tluč v hrudi. Toužila vzít konečně život do svých rukou. Využít toho, co jí osud přinesl, a zbavit se všeho, co ji tíží.

Minulé léto udělala ve svém životě opravdu velké